

O zabezpečení života (a životě pro radost)

Základ kázání: L 12,22-34

Nestarejte se o život, kde vezmete pokrm a oděv... To se snadno řekne, jenže když člověk nechce být považován za nezodpovědného a nechce být odkázán na něčí pomoc, raději se aspoň trochu postará, co bude zítra. Postarat se a připravit se na zítřek, to se obvykle považuje za rozumné a prozíravé. Kdyby se rolník nestaral, co bude na podzim, sotva by se zjara zabýval setbou. To se rozumí, že se starali a zasévali a Ježíš to samozřejmě dobře věděl. Ostatně objevuje se to i v jeho podobenstvích, že lidé pracují a starají se. Takže ta jeho věta, abychom se nestarali, co budeme jíst a čím se odívat, určité neznamena nechat všechno plavat. Bude to nějak jinak.

Člověka dělá člověkem mimo jiné to, že se dokáže podívat dopředu a myslet na budoucnost. Nebeské ptactvo nic takového jako úvahy o budoucnosti asi neprovozuje (ačkoli co já vím?), havrani se polními pracemi rozhodně nezabývají a pravděpodobně si ani nic neplánují. A žijí. Tyhle tvory nám dal Ježíš za vzor. Není to ovšem pobídka, abychom nic nedělali: ptáci se při shánění obživy docela nadřou. Lidi taky, ale hrozí nám cosi navíc: za komunistů se povinně měl překračovat plán aspoň na milion procent, dnes všem zase hrozí nelítostné termíny a tak dál a z práce se stává cosi, co člověka může dovést až k psychickému vyčerpání. Z ptáků a lilií si vezměte příklad, povídá Ježíš, ne ze všech těch stachanovců v depresi.

V Bibli se k tomu říká (konkrétně Hospodin Adamovi), že člověku bude dáno v potu tváře dít, aby měl chléb. To je jeho úděl od Boha. Jiná věc však je, dává-li mu práce kromě chleba ještě taky smysl života. To už asi ne: sotva lze říct, že kdo pracuje

víc, má toho smyslu života víc. A že když člověku něco sebere úraz nebo potopa, že by měl smyslu života míň. Takhle to asi nestojí; háček bude spíš v tom, co od života čekám a co čekám od práce a jak to jde dohromady.

Čím vlastně tvá duše žije, člověče, pro co (nebo pro koho) tu na světě jseš? Odpověď, že na podobné otázky nemám čas, není moc přesvědčivá. (Komenský by k tomu nedostatku času možná připomněl, že všelike kvaltování dobré toliko pro hovada jest.) Když tu otázku od sebe odstrčíme, ona kvůli tomu nepřestane existovat. Pro co vlastně žiju a pro koho? Co je pro mě nejdůležitější? Pro co dýchám, co a koho miluju, na čem a na kom mně nejvíc záleží? Tyhle otázky si určitě dopřejte a hledejte na ně odpověď.

VBibli je k tomu náповěda. Těsně před tímhle výkladem o starání Ježíš vyprávěl podobenství o člověku, který si hodně vydělal (nic proti tomu), jenže mu nedošlo, že i když má nadbytek, není tím nikterak zajištěn. Bacha na chamtivost, upozornil Ježíš: máte-li něčeho nadbytek, možná vás napadne, jestli by nemohl být i větší - snad i mohl, ale pozor, aby se nezapomnělo na duši (na to, proč a pro koho jsme na světě). Kde máme nebo tušíme nebo si vysníme svůj poklad, tam nasměrujeme a uvážeme i své srdce, zní závěrečné varování.

Ježíš těmi slovy nikoho nenutí k chudobě, jen upozornil na nebezpečí, které u záležitostí kolem zisku a majetku na člověka číhá. Vůbec přitom nemusíte být bohatí, tohle se týká i lidí chudých, protože nejde o to, kolik toho máte, ale nakolik už si vás to omotalo kolem prstu - to, co máte, nebo naopak to, co nemáte, ale strašně byste chtěli mít.

Polní lilie nepředou, a přece jsou krásné. Když Bůh takhle obléká i trávu, která zítra skončí v peci, to si pište, že obleče i vás, povídá Ježíš. Patří to k našim radostem ze života: můžeme dobře jíst a pít a snažit se dobře vypadat a něco pro to udělat, proč ne, ale smysl a cíl všeho našeho snažení to není. A všechno tohle nám

dopřává Bůh a patří mu za to dík.

V rámci opatření, která mají přibrzdit epidemii, zařadila vláda bohoslužby mezi volnočasové aktivity, tedy mezi takové ty radovánky, které je potřeba na rozdíl od práce omezit nebo zastavit. Chápu to, shromažďování více lidí na jednom místě je rizikové. Ale vztah k Bohu a otázku, proč a pro koho jsem na světě, bych kvůli tomu do volnočasových aktivit neřadil, protože ty se týkají i té práce a vůbec všeho.

Je to vlastně řečeno už v jednom z deseti přikázání: šest dnů v potu tváře budeš chtě nechtě užívat pracovního a jiného stresu, ale dne sedmého se zastav, dopřej si čas na Boží milost (která tě nenápadně provází i v těch ostatních dnech) a přemýšlej, proč to všechno a k čemu.

Kytky dnes kvetou a zítra skončí někde v peci. A i když zítra skončí v peci, stejně si je pěstujeme a trháme a máme z nich radost. Řekl bych, že to s námi je podobné jako s nimi: jsme tu jen na krátký čas, ale snad právě proto by měl život být pro radost. Mimo jiné i pro radost druhých, jako je tomu u těch kytek.

Vidíte přece, že se Bůh o všechny stará, řekl kdysi Ježíš posluchačům a oni to zapsali i pro nás. Vidíte přece, že se Bůh o všechny stará a stará se i o vás; vlastně jde hlavně o to, jestli si na to uděláte čas a jestli to předáte i lidem kolem sebe. Nenechte se uhranout obavami, jaké stresy přinese zítřek: nějaké jistě ano, ale Bůh na vás nezapomene. Hledejte nejprve to, aby byl život vám i druhým lidem pro (opravdickou, Boží) radost, a o to ostatní tím určitě nepřijdete.